

ILUZII

LARISA BĂLAN

Eram singură în colțul din camera mea...
Atât de singură... și aerul plecase.
Era pustiu și întuneric,
Încât nu-mi mai vedeam inima.
Cred ca am pierdut-o undeva,
Pe parchetul rece și umed,
Acolo unde toate inimile generațiilor,
Rând pe rând, au murit.

Am deschis fereastra-ntr-un final,
Căci mă sugrumau șoaptele acalmiei...
Și am văzut deșert!
Eram doar eu, într-o cameră,
Țintuită de fire de nisip.
Am alergat mult, în soarele rece,
Tremuram de căldura minții mele,
Mă adânceam mai mult:
Nisipuri mișcătoare...

Nu îmi mai vedeam camera!
Ce delir! Ce agitație prin sânge!
Deșertul fugea în valuri pe sub pielea mea,
Precum o sută de licurici.
Parcă luminam...

Atunci am văzut o oază.
Semăna cu tine așa mult...
Mi-am chinuit puterile acolo să ajung,
Și am sorbit din apa înghețată.
Am sărutat-o,
Te-am sărutat pe lacrimi...
Așa m-am înecat,
Cu milioane de particule de nisip,
Cu tine,
Cu iluzii...